

I. kapitola

Štěpán Král vypnul počítač a vstal od stolu. Zapálil si cigaretu, otevřel okno a vyhlédl na náves. Na osmou hodinu večerní venku panoval nezvyklý ruch. Partičky hulákající omladiny, rodinky s dětmi, chalupáři i místní – všichni mířili na velkou louku za vsí.

Od jedné skupinky dívek se odpojila plnoštíhlá brunetka. „Štěpáne, jdeš taky, ne?“ zavolala na něj.

To víš, že jo, povzdychl si v duchu lehce otráveně. Šel by, ale Jindřiška Karasová z hospody opravdu nebyla jeho typ. Navíc dnes večer měl úplně jiné plány. „Nemůžu,“ pokrčil rameny s předstíranou lítostí.

„Nenech se prosit. Jdou všichni,“ lákala ho. Její kamarádky se začaly hloupě chichotat: „Starej Karas narazí Plzeň!“ Otočila se na ně. Slyšel něco jako: „Jste blbky...“

K dalšímu naléhání jí nedal šanci. „Hele, fakt to nejde. Užijte si to. Čau,“ mávl na ně, típl cigaretu o parapet a zabouchl okno.

Jo, bejt to Katka, čarovník by dneska neměl nejmenší šanci, napadlo ho, když se soukal do džín. Jenže Katka... že by vyrazila ze své milovaný Prahy na vesnickou akci – nepředstavitelný. Usmál se. Jeho bejvarka byla, jak to říct, velkoměstský typ: VIP večírky, rauty, premiéry, natáčení, vernisáže. Jiný životní styl prakticky neuznávala. Vzpomněl si na její znechucený výraz, když jí oznámil, že odjíždí na veletrh laboratorní techniky a ne na filmový festival do Varů.

Opřel si nohu o hranu stolu a zašněroval si kanadu.

Po roce a půl oboustranného trápení skončil s kufrem na chodbě a ona s jedním divadelním kritikem v posteli. Po pravdě se mu ulevilo. Když si v zavedené farmaceutické firmě, kde ve svých jednadvaceti letech rozjížděl celkem slibnou kariéru, vzal neplacené volno, dočkal se od svých kolegů z výzkumu nelíčeného zděšení. Přestěhoval se sem, na chalupu do Jetřichovic, a svůj čas dělil mezi nejnutnější opravy domu, les a starou zahradu. Večer pivo nebo televize. Pestrý program tak pro důchodce, jak by jistě poznamenala drahá Kačenka (nesnášela, když jí tak říkal)..

A možná že by měla pravdu. Jenže ani ona neznala pravý důvod jeho odjezdu z Prahy. Když se čirou náhodou dozvěděl, že v lesích Českosaského Švýcarska rostou čarovníky, nemyslel od té doby na nic jiného. Zabydlel se ve stavení po dědovi a podnikal výpravy do okolí.

Po týdnech bezvýsledného hledání a vtíravých pochybností konečně objevil nahoře ve skalách svůj první čarovník – drobnou větvičku, která nesla odlišný genetický kód než její mateřská rostlina. Těšil se jako malé dítě, až svůj poklad naroubuje na připravenou podnož.

Potřepal hlavou, aby zaplašil vzpomínky, obul si i druhou botu a přes hlavu přetáhl hnědou mikinu. Překontroloval obsah batohu připraveného na podlaze v předsíni: dalekohled, baterka, nůž, rukavice, staré noviny a malá sekyrka. Přehodil si ho přes rameno a pootevřel vstupní dveře. U hasičárny parkovala nejnovější chlouba obce – červená hasičská tatrovka. Od louky vyřvávala hudba, poslední opozdilci mizeli mezi domky.

Vykradl se ze dveří a zamířil opačným směrem – do lesa. Stezka, která ústila do pískovcového skalního města, začínala hned za vsí. Šedavé skály ho objaly svou kamennou náručí. Stoupal do kopce po písčité pěšině, prorostlé kořeny stromů a borůvkám. Zvuky večerní přírody pomalu, ale jistě vítězily nad repertoárem Michala Davida linoucím se z údolí.

Štěpán spěchal. Rozhodně nestál o to, aby potkal někoho ze správy národního parku právě ve chvíli, kdy bude ze smrku odřezávat čarovník. Doufal, že všichni z okolí jsou dole na pálení čarodějnic. Hajný Kůrka stoprocentně, pivo je jeho druhá láska – hned po zelený – pomyslel si a zastavil se, aby popadl dech. Slunce pomalu klesalo k obzoru. Stíny se prodloužily a vyhrátý pískovec získal rudý nádech. Mrkl na hodinky – tři čtvrtě na devět. Zatím vše vycházelo podle plánu.

Konečně rovina. Cesta ho zavedla k železným turistickým schůdkům, připevněným do zvrásněné skalní stěny. Vylezl

nahoru. Před ním se otevřel nádherný výhled na zvlněnou krajinu Lužických hor. Z hloubky pod sebou slyšel halas, smích a křik. Michala Davida vystřídal sám Božský Kája. Vy-
táhl dalekohled. Jetřichovická louka byla plná lidí. I přes nastupující soumrak rozpoznal plátěný stánek s občerstvením, lavičky a hasičské auto. Oheň s chudinkou hadrovou čarodějnicí už hořel.

Tiše se zasmál. Minulý rok místní postavili hranici z čerstvého dřeva. Samozřejmě že nechytla. Nicméně starosta reagoval opravdu duchapřítomně a povolal hasiče, kteří situaci bleskově vyřešili – prolili celou vatru benzinem. Když během slabé čtvrt hodinky shořela, radovali se jak malí kluci. Akorát lidi z toho večera nic moc neměli.

Štěpán slezl z vyhlídky. Na východě blikaly první hvězdy, měsíc zářil v úplňku a krajem se rozlilo intenzivní mléčně bílé světlo. Štěpánovy kroky tlumilo jehličí, slyšel jen svůj vlastní dech a praskání větviček pod kanadami. Občas ho vy-lekal nějaký pták nebo myš. Ale líbilo se mu to – připadal si jak na stezce odvahy. Jen bez těch strašidel.

Po pár minutách vyšel z vysokého lesa na volné prostranství zarostlé trávou. Ten zvláštní palouk obklopený nízkými smrčky poznal okamžitě. Rostly totiž na trojúhelníkovém půdorysu. Často přemýšlel, kdo je tam takhle vysázel a proč – nějaký hajný recesista? UFO?

Přistoupil blíž a přešel zrakem po jednom ze stromků. Asi ve dvou metrech nad zemí spatřil čarověník. Místo tmavě zeleného dlouhého jehličí měla větvička jehličky jen slabounké, bledé a všelijak pokroucené. Přesně to hledal. Nedočkavě shodil batoh do trávy, našel baterku a posvítit si na místo

srůstu. Bude stačit jen nůž, dumal. Hlavně nic nezvorat, jinak se to bude blbě roubovat.

„Tak jo, jde se na věc,“ zamumlal si pro sebe a ostražitě se rozhlédl. Najednou si uvědomil, že les podivně ztichl. Jako by vše znehybnělo v očekávání příchodu čehosi zlého. Měsíční světlo nevšimavě opaleskovalo na oroseném mechu. Štěpán se rozklepal zimou. Zatoužil mít celou tuhle noční bojovku za sebou a vrátit se domů. Proto rychle vytáhl zahradnickou žabku a jedním pomalým pohybem čarověník odřízl.

Když se však otočil zpět, útroby se mu bolestivě sevřely strachem.

Na protějším okraji mýtiny se těsně u země vznášely tři tmavé ženské postavy, temnější než stíny okolního lesa. Z absolutní černoty jejich obličejů svítily nelidsky žluté oči.

Štěpán stál paralyzovaný děsem a neschopný rozumně myslet. Jeho mozek zpracovával v nekonečném cyklu pouze dvě informace – to, že potřebuje na záchod, a to, že má dvě nohy uzpůsobené k běhu.

Po chvíli, jež se mu zdála jako věčnost, pozvedla jedna z bytostí ruku a začala se nehlučně pohybovat přímo k němu. Špičky smrků rozhýbal vítr. Do nosu mu pronikl puch zkažených vajec. Cítil, jak ho jehličky čarověníku bodají do dlaně. Probral se a vyrazil pryč.

Stežka, kterou přišel na vrchol, ale zmizela. Odmítl nad tím přemýšlet. Z kopce, musí z kopce, to jediné věděl jistě. V panice se pustil nejkratší cestou ze skal. Větve ho bolestivě šlehalý do obličejce, kořeny stromů se vždy objevily tam, kde to nečekal. Letěl dolů ze svahu po kluzkém písku, mezi skály a bál se ohlédnout.

Konečně vyběhl z lesa na asfaltovou silnici, která vedla do vsi. V chalupách se svítilo, na louce pořád ještě vyhrávali. Miro Žbivo ho vybičoval k poslednímu vzepětí sil. Krev mu hučela ve spáncích a bodalo ho pod žebry. Přirůtil se na náves, prosprintoval kolem hasičárny a zahrnul ke svému domu, kde... vrazil do Jindřišky Karasové.